

Cuvânt înainte

În ultimele decenii, deși progresele tehnologice au fost menținute în centrul atenției publicului, a avut loc și o evoluție progresivă a conștiinței umane înseși, care s-a manifestat mai degrabă ca o dezvoltare subită, la toate nivelurile sale. Această schimbare benefică și extrem de profundă, care a apărut la sfârșitul anilor 1980, nici măcar nu a fost sesizată de lume în ansamblul ei, deși a fost descoperită și demonstrată prin noua metodologie a studierii conștiinței, care a făcut descoperirea fundamentală a modului de a deosebi adevărul de falsitate și esența de aparență. Și mai surprinzător este faptul că această metodologie poate identifica și chiar calibra un nivel specific al adevărului sau falsității, printr-o simplă scală de calibrare exponențială de la 1 la 1 000, care include toate posibilitățile de cunoaștere în domeniul uman și chiar dincolo de acesta.

După cum se poate observa printr-o simplă analiză și observare, suferințele omenirii, atât în prezent, cât și de-a lungul istoriei (cu excepția dezastrelor naturale), sunt cauzate în primul rând de incapacitatea omului de a deosebi adevărul de falsitate, realitatea de iluzie, percepția de esență și părerea de realitatea verificabilă. Astfel, descoperirile cercetării asupra conștiinței au oferit o nouă paradigmă, din care se poate reevalua întreaga condiție umană de-a lungul unor mari perioade de timp, deoarece scala a asigurat un context și o paradigmă extinse, care a inclus, în mod simultan, atât tărâmul linear, cât și pe cel nelinear.

Această descoperire reprezintă un salt important în cunoașterea omenirii, care a clarificat și faptul că o definiție verificabilă a adevărului este posibilă doar printr-o formulare simultană a conținutului (linear) și a contextului (nonlinear). Faptul că acel conținut poate fi înțeles doar în cadrul unui context determinat a fost deja recunoscut în domeniul „eticii situaționale“, prin care și sistemul judiciar a recunoscut influența semnificativă a contextului (cauza, situația, intenția, capacitatea mentală, circumstanțele etc.).

Tuturor tentativelor istorice de a defini adevărul verificabil le-a lipsit un standard de comparare absolut, invariabil, determinabil și demonstrabil pentru a-l confirma. Astfel, apariția unor mijloace sigure și pragmatice de identificare și coroborare a adevărului a reprezentat o dimensiune cu totul nouă și extinsă pentru progresul capacității omenirii de a înțelege și de a pătrunde în esența lucrurilor.

Cunoașterea atestă o bază organizată, sistematică de informații sau preocupări științifice, cum ar fi științele naturii și legile lor de operare, așa cum sunt confirmate prin aplicarea lor. Mai mult, informațiile sunt atât teoretice (convenționale), cât și clinice, demonstrabile și confirmabile în mod pragmatic. De exemplu, în practica medicală există atât arta (nivel de calibrare 445), cât și știința (nivel de calibrare 440) aplicării principiilor științifice și a domeniilor proprii acestora.

Din punct de vedere istoric, cercetarea domeniului nelinear a cuprins ontologia, metafizica, teologia și filosofia, dar și istoria religiilor. Organizațiile religioase moderne, cum ar fi Știința Religiilor, Unificarea, Noua Gândire, Știința Creștină și bisericile neconfesionale, se concentrează mai mult asupra trășăturilor comune ale esenței spiritualității decât asupra reliefării deosebirilor dintre doctrina ecleziastică și cea clasică, istorică.

Se dezvoltă conștientizarea unei esențe intrinsece a realității spirituale, care există dincolo de revelațiile istorice, aparent divergente, ale religiilor. De aceea, omul modern caută

încă esența adevărului spiritual verificabil, care, în tot cursul istoriei, a fost adeseori deviat și blocat de doctrina ecleziastică sau de promulgarea discutabilă a acesteia.

Religiile tradiționale au fost deseori un ansamblu de mituri și legende culturale naive, care erau mai degrabă expresii ale folclorului alegoric decât ale adevăratei realități spirituale. Incluziunea acestor legende culturale în religiile tradiționale i-au dat lui Clarence Darrow muniția cu care l-a atacat pe William Jennings Bryan, în timpul celebrului proces al „maimuței“ lui Scopes¹, din 1925. Acest conflict istoric este exprimat acum în lumea modernă sub forma disputei „evoluție *versus* creație“. Ideea de „model inteligent“ pare să ofere un compromis posibil, plauzibil, conciliant și echilibrat între adepții religiei și cei ai științei.

Este foarte evident faptul că, dacă inteligența nu ar fi fost înnăscută, știința însuși nici măcar nu ar fi existat și nici nu ar fi existat vreun fel de știință fără modelul Universului, deoarece știința este consacrată în mod esențial și primordial identificării și caracterizării acestui model (de exemplu, legile științifice). De aceea, respingerea ipotezelor modelului inteligent putea fi atribuită foarte bine vocației și frivolității egoului uman, care este interesat mai mult să „aibă dreptate“ și să le demonstreze celorlalți că „greșesc“, decât să ajungă să cunoască adevărul.

Prin demersul de față vor fi oferite mijloace pentru rezolvarea disputelor încă nesoluționate, cum ar fi cele care au urmat procesului lui Scopes, care, în cele din urmă, au fost înmormântate. Rezistența față de soluționare este illogică, după cum le-ar plăcea să creadă raționaliștilor. Esența narcisistă a

---

¹ Cea mai importantă știre a anului 1925 se referea la un profesor de gimnaziu din Dayton, în Tennessee, care le-a predat elevilor săi teoria evoluției. În conformitate cu legea din Tennessee, în acea vreme nu se putea preda decât istoria Creației, așa cum este prezentată în Biblie. Pentru nerespectarea acestei lege, John T. Scopes a fost adus în fața judecătorilor.

egoului uman, care îi divide pe oameni în adepți ai lui Hatfield și adepți ai lui McCoy, nu e motivată de devotamentul față de adevăr, ci pur și simplu de câștigul narcisist al infatuatului ego, obținut din conflict și din satisfacția de a avea „dreptate“. Ego-ul este, prin natura lui, efectiv ostil smereniei și mai degrabă ar muri (milioane de oameni fac acest lucru) sau i-ar ucide pe alții decât să renunțe la pretenția lui de suveranitate.

Interesant este faptul că, după cum putem vedea pe Harta Conștiinței (vezi pagina 17), pe o scală a adevărului de la 1 la 1000, știința calibrează la nivelul 400, în timp ce spiritualitatea ca atare atinge și chiar depășește nivelul 500. Așadar, limitele științei țin de „orbirea paradigmatică“ (vezi Hawkins, 2006) și de lipsa conștientizării consecințelor limitării paradigmatică (pe care le vom analiza mai târziu). Orbirea paradigmatică a fost înțeleasă pentru prima oară de către Iisus Hristos, în concisa Lui aserțiune: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!“¹. Adică nu amestecați nivelurile de abstractizare și nu confundați realitățile domeniului linear cu cele ale domeniului nonlinear.

Incapacitatea de a deosebi adevărul de iluzie constituie primul obstacol pentru omenire în general și este considerată vinovată atât de marea majoritate a problemelor omenirii, cât și de războaie și de suferință socială. Astfel, o analiză asupra problemelor fundamentale pare a fi o prioritate presantă.

Faptul că enigme majore, cu care s-a confruntat omenirea timp de secole, pot fi elucidate acum în câteva secunde înfruntând prezumțiile obișnuite și simțul realității. Probleme majore și chestiuni aparent complexe se năruie printr-un simplu „da“ sau „nu“. Atunci, tot ce trebuie să știi este cum anume și ce întrebare să pui.

---

¹ *Marcu* 12, 17.

Prefață

După cum este descris aici, ca și în seriile de lucrări anterioare, până recent omenirea nu a dispus de mijloace demne de încredere, obiective, confirmabile sau verificabile prin care să identifice sau să deosebească adevărul de fals. În consecință, în ciuda celor mai bine intenționate eforturi ale omului, conflictul dintre credința spirituală și rațiune a rămas o enigmă contrariantă timp de milenii. El a reprezentat o provocare atât pentru mințile luminate ale Greciei și Romei antice, cât și pentru marii filosofi și gânditori ale căror opere au constituit, de-a lungul secolelor, *Cărțile de seamă ale lumii occidentale*¹. El a rămas neelucidat, în ciuda eforturilor celor mai valoroși teologi, de la Toma din Aquino până în zilele noastre, când continua dezbatere asupra acestui subiect a reprezentat tema principală până și în revista *Time* (Van Biema, 13 noiembrie 2006).

Esența impasului a fost prezentată cu elocvență în cadrul special al faimosului proces Scopes, în 1925, iar conflictul a fost apoi confundat, în lumea politică, cu „zidul înalt dintre Biserică și Stat“, al președintelui Curții Supreme de Justiție a Statelor Unite, Hugo Black. Acea hotărâre judecătorească din 1946, care a dus la escaladarea conflictului, a fost dezbătută

---

¹ Serie de 54 de volume publicate pentru prima oară în SUA, în 1952, de *Enciclopedia Britanică*. În cea de-a doua ediție, acestei serii i s-au adăugat 6 volume.

cu ardoare și în societatea actuală, fiind simbolizată de lupta politică neîntreruptă dintre laici și tradiționaliști. Lumea academică face adesea referire la ea, numind-o „creaționism *versus* modelul inteligent“.

Încercarea de a amesteca uleiul cu apa nu a fost posibilă până la descoperirea metodei omogenizării fracționate. În mod similar, datorită noilor descoperiri, acum există o metodologie de sincronizare și recontextualizare atât a credinței, cât și a logicii, fără încălcarea integrității niciuneia dintre ele. În prezent, e posibil să rămâi un adept al științei, al rațiunii și logicii și un erudit din punct de vedere intelectual în timp ce simultan ești inspirat în mare măsură de o credință apărută de posibilitatea de a fi demonstrată în mod verificabil.

Un studiu simplu asupra naturii conștiinței înseși relevă o punte ușor de trecut între ceea ce înainte păreau a fi domenii foarte diferite și incompatibile. Răspunsul la conflict și soluționarea cu succes a acestuia reprezintă o consecință a recunoașterii importanței unei paradigme extinse asupra realității, care include atât știința, cât și realitățile spirituale, în locul unei fragmentări „ori/ori“ a unor domenii sau tărâmurii de cercetare reciproc separate și aparent exclusive. Deoarece această largire verificabilă a contextului include în mod simultan atât rațiunea, cât și credința, ea este în cele din urmă lipsită de verdict, ambiguitate și conflict.

Din punct de vedere istoric, largirea contextului a avut efecte salutare, cum ar fi dezvoltarea fizicii, de la limitata paradigmă newtoniană la includerea fizicii microparticulelor, a mecanicii cuantice și teoriei cuantice, aflate într-o continuă evoluție. A fost creată o punte conceptuală prin descoperirea decisivă a Principiului incertitudinii, al lui Heisenberg. Acesta explică efectul impactului observării de către conștiința umană, care, drept urmare, permite și accelerează colapsul funcției de undă (explicația urmează a fi dezvoltată în cartea de față), ca urmare a intenției (de exemplu, de la posibilitate la realitate).

Domeniul astronomiei s-a dezvoltat în mod similar, de la studiul limitat al sistemului nostru planetar până la includerea galaxiilor infinite și a diverselor universuri, care se extind și se multiplică în mod continuu, cu viteza luminii.

Realitățile spirituale și adevărurile inerente ale religiilor revelate pot fi analizate și într-un mod care nu necesită abandonarea rațiunii sau încălcarea regulilor logicii și rațiunii. De fapt, exact același context și aceeași metodologie care pot valida realitățile spirituale validează, în mod simultan, și principiile științifice.

Până foarte recent, atât știința, cât și religia au părut a fi închise în cutii cât se poate de diferite. Acum, cutiile pot fi deschise, puse într-o cutie mult mai mare, care le include pe amândouă și le acordă importanță, credibilitate și echilibru în mod egal.

Drept urmare, puncte de observare diferite nu creează realități conflictuale separate, ci reprezintă doar perspective diferite, din interiorul câmpului atotcuprinzător, infinit al conștiinței înseși. De exemplu, în loc de a crea în mod artificial o dihotomie refractară între „evoluție“ și „creație“, este foarte simplu să vezi, din perspectiva unei paradigme mai largi, mai cuprinzătoare, că evoluția *este* creație. Devine evident faptul că evoluția este pur și simplu modul în care arată creația în desfășurare și că, în realitate, ele sunt unul și același lucru (nivel de calibrare 1 000). Creația este inerent evolutivă și emergent relevantă. În mod similar, inteligența naturii pare a fi doar un sistem de selecție empirică, dar, din mlăștinoasele ținuturi preistorice, a apărut *Homo sapiens*, a cărui conștiință nonlineară oferă context și capacitatea de a înțelege.

Enigma, aparent conflictuală, „credință *versus* știință“ este și ea simplificată de înțelegerea faptului că o sursă permanentă, omniprezentă, este diferită de un eveniment în aparență singular, cum ar fi cauza. Noțiunea de cauză e o limitare a restrictivei paradigme newtoniene asupra realității, depășită acum chiar

de știința însăși, care a progresat în direcția dinamicilor neliniare, a teoriei probabilității, a teoriei amestecurilor, a teoriei emergenței și complexității etc.

Este semnificativ faptul că, de-a lungul timpului, geniile științei au fost, în mod paradoxal, persoane foarte religioase în viața lor personală, de vreme ce capacitatea lor de a înțelege esența lucrurilor era profundă și cuprinzătoare. Deși, grație geniului lor înnăscut, ei intuiau că nu există niciun conflict între religie și știință, niciunul dintre ei nu a oferit de fapt o explicație la presupusa discrepanță, cu toate că aveau capacitatea inexplicabilă de a pătrunde cu ușurință în esența lucrurilor.

Introducere

Apariția, în ultimele câteva decenii, a unei explicații pragmatice, obiective, în privința adevărului a oferit informații noi și o paradigmă extinsă asupra realității, din care să poată fi reevaluate progresul și stadiul actual al evoluției omului. Ce e real și ce nu e real, ce e adevărat și ce e presupunere falsă, toate acestea pot fi reevaluate și explicate acum dintr-un punct de observare obiectiv, nedistorsionat de părtinirea umană (opinia, retorica), care a limitat și contaminat gândirea umană de-a lungul istoriei.

După cum s-a observat în scrierile mele precedente, neajutată de nimeni, mintea umană este intrinsec incapabilă să deosebească adevărul de falsitate și este limitată de incapacitatea de a discerne percepția de esență și aparența de realitate, așa cum exprimă atât de elocvent paradoxul lui Descartes *res interna cogitans* (aparența subiectivă) versus *res externa* sau *extensa* (realitatea obiectivă, de exemplu lumea așa cum este ea). Iisus Hristos a afirmat deja că păcatul este, de fapt, ignoranța de care trebuie salvată omenirea.

Pe tot parcursul istoriei, marii filosofi au făcut aceeași observație recurentă, de la scepticii Greciei antice, care au înțeles că mintea umană este prin natura ei incapabilă să discearnă adevărul, până la dictonul lui Socrate, conform căruia toți oamenii aleg doar ceea ce pare a fi bun (percepția), dar nu sunt capabili să deosebească ceea ce este cu adevărat bun (esența) de ceea ce este fals (iluzia).

Înțelepții iluminați, atât cei din vechime, cât și cei din vremurile moderne, cum ar fi Ramana Maharshi sau Nisargadatta Maharaj, au relevat faptul că lumea pe care o vedem (percepția) este o proiecție mentală. Această limitare a erorii dihotomice a fost confirmată de recente descoperiri din domeniul mecanicii cuantice, care demonstrează că până și timpul sau locul nu sunt decât proiecții ale conștiinței umane. De asemenea, limitarea este unul dintre primele adevăruri fundamentale ale învățăturilor lui Buddha, care a confirmat că omul neiluminat trăiește într-o lume a iluziei (*maya*), constituită din percepții proiectate, și că, fără iluminare, omul repetă întruna aceleași greșeli.

Din cauza limitelor minții omenești obișnuite, învățăturile avatarilor și ale marilor genii ale spiritualității au fost respectate pe plan istoric ca fiind cele mai elevate surse de adevăr disponibile. De fapt, a fi capabil să cunoști adevărul și a fi conștient de sursa acestuia reflectă strălucirea Divinității, care este Ea însăși imună la distorsionarea subiectivă. Cu toate acestea, chiar și cele mai avansate învățături (calibrare 1 000) ale celor mai evolute ființe care au trăit vreodată au eșuat în salvarea civilizației de abaterea de la adevăratele valori, din cauza incapacității și a aversiunii minții omenești față de recunoașterea și acceptarea adevărului, atunci când acesta este explicat și amplificat prin exemple și parabole.

Toți marii învățători au susținut că principalul defect al omului este „ignoranța“. Cercetarea demonstrează destul de rapid că baza subiacentă a acestei ignoranțe ține de limitele structurii înăscute a egoului însuși, ca o consecință a evoluției conștiinței aflată încă în desfășurare.

Datorită descoperirii unei scale de calibrare a conștiinței (Hawkins, 1995), s-au constituit, în mod spontan, grupuri de studiu în întreaga lume, iar cercetarea s-a extins, ducând la publicarea următoarelor mele cărți, în toate limbile principale ale lumii: *Analiza cantitativă și calitativă și calibrarea nivelurilor conștiinței umane* (1995), *Putere versus forță* (1995), *Ochiul*

Sinelui (2001), Realitate și Subiectivitate (2003), Transcenderea nivelurilor conștiinței (2006), Adevăr versus falsitate (2005), Descoperirea prezenței lui Dumnezeu: Nondualitatea devoțională (2007) și Vindecare și recuperare.

Manifestat în lumea întreagă, interesul pentru importanța posibilității de a discerne adevărul a fost intens și a dus la prezentarea a peste o sută de prelegeri semnificative, de câte o zi, peste tot în Statele Unite, Europa și Asia și la diverse universități, inclusiv la Oxford Union Forum, din Marea Britanie. Diseminarea informațiilor prin intermediul grupurilor de studiu a determinat răspândirea rapidă a domeniului. Descoperiri surprinzătoare s-au făcut în fiecare domeniu ale activității umane. Metodologia a fost aplicată cu succes, în mod pragmatic, chiar și în cazul soluționării conflictelor internaționale din zone limitrofe ale războiului cu rachete balistice. Această metodologie a putut fi aplicată cu rezultate semnificative în cercetarea științifică și în toate celelalte domenii ale activității umane, a căror cunoaștere era inaccesibilă anterior și care a devenit rapid disponibilă.

Psihicul uman a fost uimit de faptul că informații inaccesibile, pentru cercetarea cărora se cheltuiseră chiar milioane de dolari, puteau fi descoperite gratuit, în câteva secunde, de către oameni bine motivați și integri. Aplicarea metodei a dus la apariția unei noi științe a diplomației. Ea a fost folosită nu doar în viața cotidiană, ci și în cercetarea tehnologică, în marketing, dezvoltarea produselor, selectarea angajaților, aprovizionarea, descoperirea criminalilor și în facilitarea strădaniei umane întreg pe tot Globul, inclusiv în planificarea economică și guvernamentală.

Ca și în alte domenii de dezvoltare a unor informații noi, limitările studiului conștiinței nu au fost cunoscute de la început. S-a crezut cu naivitate că prin folosirea acestei metodologii adevărul putea fi cunoscut de către oricine. Aceasta a fost o consecință a faptului că, în primii ani de cercetare, au fost

folosiți ca subiecți pentru efectuarea testelor doar oameni de o mare integritate. Mai târziu, a devenit evident faptul că subiecții testați trebuiau să calibreze ei înșiși la un nivel de peste 200 pe Harta Conștiinței, iar cerințele metodologiei de testare, așa cum sunt descrise în Anexa C, trebuie urmate întocmai. Astfel, tehnica poate fi aplicată cu un înalt coeficient de siguranță la mai puțin de 30% din populația SUA (dar într-o proporție mult mai mică în cazul unor țări și culturi care încă nu au evoluat sau sunt primitive prin natura lor). Tehnica de testare impune să te dedici, în mod obiectiv, mai curând adevărului decât opiniilor sau dorințelor personale.

Ca și în cărțile mele precedente, adevărul calibrat atât pentru capitole, cât și pentru cartea în întregul său este prezentat în Anexa A. În plus, nivelurile adevărului în cazul afirmațiilor importante sunt incluse în text. De asemenea, ca și în lucrările precedente, ideile importante sunt în mod voit prezentate astfel încât să devină bine cunoscute într-un sens mai larg al înțelesului și al semnificației lor, pe care le capătă prin prezentarea lor în diverse circumstanțe. De asemenea, importantă a fost și descoperirea faptului că simpla familiarizare cu ideile de bază determină un progres comensurabil al nivelului de conștiință al cititorului însuși, deseori într-o măsură semnificativă, după cum este atestat de către mulți studenți care lucrează în acest domeniu peste tot în lume.

Având în vedere faptul că omul modern trăiește într-o lume extrem de complexă, puncte de referință mai detaliate sunt prezentate în Anexa D. Fiecărui punct de referință îi corespunde o scurtă prezentare a impactului său, într-o singură propoziție, care denotă relevanța și subiectul la care se face referire. Se oferă documentație pentru peste șapte sute de puncte de referință.

Harta Scalei Conștiinței

Perceperea lui Dumnezeu	Perceperea de sine	Nivel	Etalon	Emoție	Proces
Sine	Este	Iluminare	700–1000	Inefabil	Conștiință pură
Atotființă	Desăvârșit	Pace	600	Extaz	Iluminare
Unul	Complet	Bucurie	540	Serenitate	Transfigurare
Iubitor	Blând	Iubire	500	Reverență	Revelare
Înțelept	Semnificativ	Rațiune	400	Înțelegere	Abstracție
Milostiv	Armonios	Acceptare	350	Iertare	Transcendere
Inspirator	Plin de speranță	Bunăvoință	310	Optimism	Intenție
Împuternicitor	Satisfăcător	Neutralitate	250	Încredere	Eliberare
Îngăduitor	Făcător	Curaj	200	Afirmare	Împuternicire

Niveluri de adevăr

Niveluri de falsitate

Indiferent	Exigent	Mândrie	175	Ironie	Infatuare
Răzbunător	Antagonic	Mânie	150	Ură	Agresiune
Tăgăduitor	Dezamăgitor	Dorință	125	Poftă	Înrobire
Pedepsitor	Înspăimântător	Frică	100	Anxietate	Retragere
Nepăsător	Tragic	Suferință	75	Regret	Descurajare
Acuzator	Disperare	Apatie, ură	50	Disperare	Abdicare
Vindictiv	Malefic	Vină	30	Vinovăție	Distrugere
Disprețuitor	Plin de ură	Rușine	20	Umilire	Eliminare

Notă către cititor

În mod intenționat, există o reiterare a informațiilor de bază, în scop pedagogic, deoarece noțiunile abstracte și contextele nelineare nu pot fi învățate la fel de rapid ca descrierile lineare. Oricum, noțiunile nelineare sunt mult mai ușor preluate când devin familiare, ceea ce se întâmplă relativ fără efort.

Pentru mai multă ușurință, unele materiale și prelegeri din lucrările anterioare sunt reluate, deoarece e posibil ca cititorul să nu fi citit sau să nu fi avut acces la cărțile publicate anterior.

În ansamblu, scopul acestei cărți e clarificarea deosebirii dintre aparență/percepție/iluzie și Realitate/Adevăr/Esență. De-a lungul veacurilor, confundarea acestor niveluri a stat la baza suferințelor omenirii. Cartea de față va explica înțelesul faimosului dicton din învățătura lui Ramana Maharshi: „Nu are niciun rost să încerci să salvezi lumea pe care crezi că o vezi, fiindcă o asemenea lume nici măcar nu există.“

Un alt scop este de a clarifica înțelesul afirmației lui Buddha, că „omul trăiește într-o lume a iluziilor (*maya*)“ și e incapabil să deosebească realitatea de percepțiile proiectate și de imaginație. După cum se știe, și Iisus a spus că dilema omului este „ignoranța“. Așadar, această carte este scrisă la un nivel al conștiinței cuprins între 740 și 760, care abordează direct aceste probleme și cărora le găsește rezolvare prin intermediul explicării.

Capitolul 1

PRIVIRE DE ANSAMBLU

Dezvoltarea istorică a oricărui domeniu important al cunoașterii umane este întotdeauna interesantă și utilă, pentru că ea dezvăluie modul în care ia naștere, iar apoi ia avânt o nouă cunoaștere. Munca de investigație este energizată de trăsătura înăscută a unei curiozități nestăvilite, proprie evoluției biologice și umane.

Toate creaturile vii sunt interesate de cercetare, investigație și descoperiri permanente, de colectarea și stocarea informațiilor. Toate acestea sunt esențiale pentru supraviețuire în viața animalică, deoarece aceasta este lipsită de surse interne de energie, care, prin urmare, trebuie găsite și obținute din mediul înconjurător și din surse externe. În schimb, acest lucru necesită o continuă explorare, în vederea identificării și selecționării surselor de energie disponibile. Astfel, capacitatea de a învăța (inteligenta) este o premisă firească a supraviețuirii. Colectarea de informații urmează programe biologice prestabilite, care sunt inerente structurii și funcționării organismului însuși. Această capacitate urcă pe arborele evoluției odată cu nivelurile de calibrare a conștiinței.

Conform cercetării, unda purtătoare primordială ce susține evoluția se află în substratul întregii conștiințe și inteligențe, numit generic „conștiință“, care este un câmp de energie nelinear,

lipsit de formă, infinit și atemporal și care este universal și include toate aspectele creației și ale Universului (a nu se confunda cu termenul psihanalitic de „inconștient“, al lui Freud, Jung etc.). O calitate unică a conștiinței este conștiența, prin care se naște capacitatea unică de a ști. Fără conștiență, omul *este*, dar, în mod paradoxal, el nu „știe“ că *este*.

Este bizar că, până recent, omenirea nu a fost cu adevărat conștientă de câmpul conștiinței în sine sau de importanța acestuia. Din punct de vedere istoric, numai marii înțelepți sau avatari s-au referit la substratul subiacent al realității, care este contextul fundamental al întregii experiențe de viață (de exemplu: „Sinele“, „Natura Buddhică“). Deși filosofia și psihologia au studiat *conținutul* mental al conștiinței (mintea), ele nu au vizat substratul de bază al minții înseși (conștiința/conștiența), prin care mentalizarea putea fi percepută și trăită în mod subiectiv.

Deoarece câmpul de energie al conștiinței este invizibil și nelinear, importanța studierii lui nu a fost recunoscută și nici măcar menționată vreodată de-a lungul timpului, excepție făcând înțelepții iluminați. Cu toate acestea, în ultimele decenii, o descoperire științifică majoră a fost reprezentată de Principiul incertitudinii, al lui Heisenberg. El menționa că simpla observare a unei experiențe îi modifică acesteia rezultatul (colapsul funcției de undă¹, de la posibilitate la realitate) și, astfel, pentru întâia oară, tema conștiinței înseși și intenția au intrat în teoria și dezbateră științifică (vezi Stapp, 2007).

---

¹ O caracteristică fundamentală a mecanicii cuantice este că starea fiecărei particule este descrisă de funcția sa de undă, care este o reprezentare matematică folosită la calcularea probabilității ca particula dată să se găsească într-o poziție dată sau într-o stare de mișcare (viteză) dată. De fapt, actul măsurării face ca setul calculat de probabilități să „colapseze“ la valoarea dată de măsurătoare. Această caracteristică a reprezentărilor matematice este cunoscută sub numele de „colapsul funcției de undă“.

Inteligența

Inteligența include capacitatea de a clasifica și organiza pe categorii, de a defini și ierarhiza înțelegeri și activități esențiale. Apoi, acestea sunt și mai bine elucidate prin delimitarea lor grație gândirii sau al mentalizării (semantică).

Acești ultimi termeni se referă la conținutul inteligenței, care e mai mult aliniată cu, dar și o consecință a prezenței câmpului mai extins al conștiinței. Observă că, în mod inerent, atât inteligența, cât și conștiința sunt ele însele lipsite de formă. Inteligența include capacitatea de a alege modele, sensuri și semnificații din implicarea abstractă. Capacitatea intelectuală este identificabilă dintr-o serie de aptitudini, așa cum e reflectată de coeficientul de inteligență (IQ).

Spre deosebire de IQ, care este o aptitudine staționară pe toată durata vieții, nivelul individual de conștiință, care poate fi deja calibrat la naștere, are potența de a crește chiar într-o măsură foarte mare ca urmare a unor factori favorabili, cum ar fi influența învățătorilor spirituali/religioși, motivațiile, educația spirituală și contactul timpuriu cu estetica. Acești factori influențează, din punct de vedere biologic, funcțiile creierului și predominarea emisferică, dar și tiparele de conexiune neuronală și chimia creierului, prin intermediul transmițătorilor săi neuronali și umorali. Prin urmare, în timp ce IQ-ul poate fi considerat capacitatea intelectuală, importanța lui este eclipsată de progresele în ridicarea nivelului conștiinței înseși, care, la rândul ei, reflectă înclinațiile moștenite, intențiile voliționale și alegerile.

Așa cum a afirmat Buddha, e un mare noroc să te naști ca ființă umană, fiindcă domeniul uman oferă oportunități aproape nelimitate de a evolua și a dezvolta nivelul de conștiință al omului și conștiința spirituală corespunzătoare. Binecunoscutul principiu al karmei (destinul spiritual) include conștientizarea faptului că domeniul uman oferă oportunitatea maximă de a dobândi însușiri bune și de a anula datoriile negative.

Deși nu e necesar să crezi în „karma“ ca doctrină, de-a lungul timpului întreaga omenire a fost conștientă de destinul sufletului ca substrat spiritual al vieții și al existenței. Soarta sufletului a fost punctul central prioritar al tuturor marilor civilizații, așa cum este Egiptul Antic, cu mult înainte de nașterea lui Buddha, Krishna, Zoroastru sau Iisus Hristos.

Încă de prin anul 10 000 î.Hr., în Egiptul Antic, *Ka* sau sufletul a fost înfățișat părăsind corpul în momentul morții fizice. Apoi, Osiris, zeul lumii de dincolo și al morții, cântărea inima persoanei decedate pe Balanța Adevărului. Dacă balanța se înclina în favoarea adevărului, destinul său era minunat, dar dacă balanța trăgea în jos, de partea falsității, el se ducea în cele mai joase zone ale Iadului. Moștenirea spirituală colectivă (karma) și destinul omenirii au fost enunțate și în *Facerea*, ca un rezultat al căderii din paradisul ceresc primordial, nelinear (Grădina Edenului) și al prăbușirii în tendința spre falsitate, ca urmare a trecerii în tărâmul dual al conștiinței și în domeniul linear (dihotomia bine/rău).

Se poate demonstra și exemplifica ușor că, în ansamblu, nivelul de conștiință al vieții a progresat încetul cu încetul de-a lungul epocilor arheologice, după cum este reprezentat de evoluția regnului animal (vezi Capitolul 4). În mod similar, nivelul de conștiință al evoluției omenirii indică același tip de progres în timp.

În vremea nașterii lui Buddha, omenirea calibra la 90 (la nivel colectiv). Nivelul conștiinței colective a ajuns la 100 în vremea nașterii lui Iisus și a urcat încet la nivelul 190, unde a rămas timp de secole. Abia la sfârșitul anilor 1980 el a sărit brusc de la 190 până la nivelul critic de 200, apoi la 204, iar mai târziu la 207. Apoi, el a început să scadă din nou în anul 2007, ajungând la nivelul 204.

În prezent, aproximativ 85% dintre oameni calibrează sub nivelul critic al conștiinței, de 200. În Statele Unite, 55% din populație este sub 200, fapt semnificativ, deoarece, în 2005,